

# ZÖRGETŐ

*Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem. (Jel 3.20)*



**2. oldal:** Hangoló – *Szellemi DNS*

**6. oldal:** Gyülekezeti élet – *Szó nélkül csendben leborulni*

**8. oldal:** Forrás – *A húsvét misztériuma*

**17. oldal:** Irodalom – *Fésűs Éva: Tavaszi imádság*

**19. oldal:** Gyermekeknek – *Kalitka*

## Szellemi DNS

Az első dolog, ami Ádám és Éva bűnbeesése után következett, az volt, hogy a saját magukról alkotott kép teljesen eltorzult. Azt gondolták, hogy Isten többé már nem fogja elfogadni őket, ezért elrejtöztek. Isten számára elfogadhatóbbnak próbáltak tűnni a magukra aggatott fügefalevelekkel.

Valójában a bűnük nem készítette Istent arra, hogy kevésbé szeresse őket. Sőt, alkonyatkor Isten ugyanúgy ment Ádámhoz, a szokásos napi sétára. Ádám bűne nem változtatta meg Istent. Viszont megváltoztatta Ádámot.

Attól a naptól fogva az emberiség az alkalmatlanság érzésére van kárhóztatva, és rögeszméjévé vált az, hogy valamit tennie kell a saját erejéből, hogy Isten előtt elfogadhatóvá váljon. A fügefalevelektől kezdve az üzleti ajánlatokig, az ember mindig bizonyítani akar valamit. Megpróbálja bizonyítani értékét, mint emberi lény.

Húsvét üzenete az, hogy Jézus Krisztus Önmagába vont minket, és értékünket egyszer s mindenkorra meghatározta. Ott voltál Krisztusban a kereszten, ahol minden, ami elmarasztható veled kapcsolatban, eltöröltetett. Krisztussal együtt eltemettéted, és harmadnapon Vele együtt feltámadtál – egy teljes feltámadott életre. Most lényed lényege Benne van.



Amikor a tükörbe nézel, mit látsz? A kulcs ahhoz, hogy az Isten által tervezett teljes életet élhessük az, hogy meglátjuk, Jézus Krisztus adja az identitásunkat. Mint ahogy az Írásban olvassuk: „*Benne élünk, mozgunk és vagyunk*” (ApCsel 17:28). Semmit sem kell bizonyítanunk. Jézus szellemi DNS-ével rendelkezünk, és az Ő isteni természetének részeseivé váltunk (2 Péter 1:3-4). Nem kell hát izzadnunk és mindemellett elmulasztanunk Isten tervét. Hanem biztosan tudhatjuk, hogy ahogy növekszünk a kegyelemben és a mi Urunk Jézus Krisztus ismeretében (2 Péter 3:18),

az Atya terve szerinti életet fogjuk élni, méghozzá erőlködés nélkül.

Pál azt írta: „*Nekem az élet Krisztus*” (Filippi 1:21). Ez rád is igaz. Mindenre képes vagy Krisztusban, aki megerősít téged. Ő az életed. Ne erőlködj azon, hogy megtörténjenek a dolgok. Csak bízz

Benne, Ő, Aki Júda Oroszlánja, benned él. Lásd ezt az igazságot, amikor magadra nézel, és egyre inkább a szellemi DNS-ednek megfelelően fogsz élni.

STEVE McVEY

(*A szerző amerikai evangélikus igehirdető*)

## GONDNOKI HIRDETÉSEK

Kedves Testvérek!

Nagy öröm számomra, hogy gyülekezetünk idén ünnepli a templom felszentelésének 90. évfordulóját. Hálátelt szívvel gondolok erre a kilenc évtizedre, azokra a lelkipásztorokra, presbiterekre, hűséges gyülekezeti tagokra, akik mint élő kövek épültek be a gyülekezet lelki templomába. Akik hitükkel, munkájukkal és életük bizonyágtételével lehetővé tették, hogy ma is élő gyülekezet legyen Rákosfalván. Isten áldja meg a gyülekezetet és adja, hogy a Szentlélek segítségével, az elődök méltó örököseként élő hittel tudjuk hirdetni Jézus Krisztus evangéliumát Rákosfalván. A kerek évfordulót egy méltó alkalommal szeretnénk megünnepelni, aminek szervezése folyamatban van. Kérem a testvéreket, hogy szolgálatukkal, hála áldozatukkal, imádságaikkal továbbra is hordozzák gyülekezetünket.

Kérem a gyülekezet tagjait, hordozzák imádságban gyülekezetünk if-

júságát. Az idei évben rekord számú konfirmandusunk van. Szeretnénk minél inkább beintegrálni őket a gyülekezet életébe. Terveink között szerepel nyáron kis ifis tábor szervezése, ősztől kis ifi indítása, amelyben az idei konfirmandusok mellett, az előző években konfirmált fiatalok részvételére is számítunk.

Idén is megtartjuk gyülekezeti csendes hétvégénket Tahiban, Május 31-Június 2 között. További részletekről a templomi hirdetésekben adunk tájékoztatást.

Az idei évre tervezzük a templom karzat padlózatának szőnyegpadlózását, hogy a tavaly felújított orgona környezete is megszépülhessen. Kérem, a gyülekezetet hordozza imádságban, hogy megfelelő kivitelezőt találhassunk a munka elvégzésére.

Az elhangzott igehirdetések vissza hallgathatók, valamint a gyülekezet folyó havi alkalmi megtalálhatók honlapunkon, az [www.rakosfalva.hu](http://www.rakosfalva.hu) címen.

GÉRCZEI ZOLTÁN, *gondnok*

## A gyülekezetről

Talán nem is tudatosítjuk magunkban, hogy milyen szerencsések vagyunk. Nem üldöznek minket hitünk miatt, szabadon gyakorolhatjuk vallásunkat. Nem kell havonta egy másik gyülekezetnél termet bérelni egy istentisztelet megtartásához. Van saját templomunk, saját gyülekezetünk, saját lelkipásztorunk. És ha személyesen nem is ismerünk

mindenkit, a buszon, a héven vagy a bevásárló központban mégis rémlik a másik embernek az arca, mert ugyanoda járunk, ugyanoda tartozunk.

A világon számos szervezet van, amelyek pozitív és nemes célokat tűzött a zászlajára. Sokféle módon segítik az emberek életét: anyagilag, gyógyítással, oktatással, lelki tanácsadással stb. A gyüle-



kezet mégis több ennél. A gyülekezet az eszköz, amelyet Isten arra használ, hogy az embereket megmentse magának. Amikor Nőé a bárkáját építette, nem az volt az egyetlen hajó a világon. Voltak szebbek, gyorsabbak. S talán a bárka egy csomó gyakorlati dologra nem is volt annyira alkalmas. Valószínűleg sem halászhajónak, sem hadihajónak nem lehetett volna használni. Nem volt tökéletes, nem lehetett vele gyorsan haladni. Mégis ez lett a megmenekülés eszköze.

A Biblia sokat foglalkozik a gyülekezettel. Jézus és az apostolok is elmondják a gyülekezet fontosságát, feladatát. És azt, hogy a Sátán ezt támadja a leginkább, nehogy Isten népe egységben tudjon maradni.

A gyülekezet összetétele folyton változik. Elmennek, lemorzsolódnak emberek, máskor meg új arcok jönnek. Sajnos könnyen a távozás mezejére léphetnek egykori tagok, ami mögött számos ok állhat: költözés, hitetlenség, gyülekezeti turizmus (amikor gyülekezetről gyülekezetre járnak), félreértés (mert az elvárások nem teljesülnek), sérelem, megsokkosság (amikor a gyülekezet elveszti a varázsát és nem változik olyan mértékben, mint maga az egyén) vagy éppen Isten akarata.

Bármilyen is az ok, nem szabad elfelednünk, hogy nincs tökéletes gyülekezet. Dale Ratzlafftól olvastam egyszer ezt az idézetet:

„Nincs tökéletes gyülekezet. Úgyhogy valaki kénytelen lehet olyan gyülekezetet látogatni, amivel nem ért egyet mindenben. Még Krisztus tanítványai csoportjában is voltak problémák és a gyülekezetekben is, melyeknek Pál írt. Amikor egy gyülekezethez csatlakozunk, a növekedést kell keresnünk a többi taggal való kapcsolatunkban, és engedni a Szentléleknek, hogy segítsen szeretni a ridegeket, éretleneket és tőlünk különbözőket. Ez a kereszténység lényege.”

A bibliai elveken működő gyülekezetek tudják is ezt, és éppen ezért nem a létszámot tartják a fontosnak, hanem a lelkületet. Persze hitünk gyakorlására számtalan más lehetőség van, mint ahogy teszem azt én is gyakran (vagy pont nem teszem azt időhiányában): imádkozom, keresztény újságot vagy könyvet olvasok, meghallgatok istentiszteleteket vagy keresztény előadásokat... De csak ez nem elég.

Nem lehet egy egészséges keresztény életet élni egy közösség nélkül. Az apostol szerint nem tud egy láb például egyedül megélni a többi test tag nélkül. Pont így van a hívő keresztény emberrel is, fontos, hogy egy lelki családban tartozzon, ahol támogasson másokat és támogatva legyen másoktól. *„Mert ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.”* (Máté 18,20). Azaz nem egyedül kell megélnünk a hitünket, hanem másokkal együtt. ►

Mert szükségünk van egymásra, hogy legyen aki tanítson, legyen aki bátorítson, legyen aki intsen. Hogy Isten áldásait megtapasztalhassuk, és a tőle kapott kegyelmi ajándékainkkal egymás felé sáfárkodhassunk.

A rossz tapasztalatok nem szabad, hogy eltántorítsanak bennünket. Mindig vannak hullámvölgyek, de jönnek hegycsúcsok is. Hálás vagyok az Úrnak, hogy ebbe a gyülekezetbe járhatok, hogy itt házasodhattam, hogy itt keresztelkedhettek a gyermekeim, hogy itt ve-

hetek úrvacsorát, hogy itt szolgálhatok, hogy itt kapcsolatom lehet más keresztényekkel. Mindegy hány éve járunk ide. Nem számít, hogy születésünktől vagy később bekapcsolódva lettünk tagjai a gyülekezetnek. Az se fontos, hogy ki férfi, ki nő, ki felnőtt, ki gyermek. Egy számít, hogy Isten családjának a tagjai vagyunk. Nem úgy, hogy te meg te meg te meg én, külön-külön, hanem MI, együtt. Vigyázzunk hát erre a családra! A családra, mely idén 90 éves.

LAKATOSNÉ MOLNÁR JUDIT

## Szó nélkül csendben leborulni

Vannak élethelyzetek, amikor az ember kis sem fogy a tervekből. Életünkkel kapcsolatos ötleteinket, elképzeléseinket, hívó emberként nagy buzgósággal visszük imádságban az Úr elé. Vannak határozott elképzeléseink, melyeket jónak gondolva azok megáldásért fohászunk. Az ember alapvető igénye, hogy szereti kézben tartani az életét, véghezvinni elképzeléseit. Amíg minden sikerül, „bejön az élet” magabiztosan irányítjuk életünk hajóját. Azonban idő kérdése, hogy előbb vagy utóbb viharos vizekre tévedjünk. Van úgy, hogy magabiztos terveink balul sülnek el, és kicsúszik az kezünk közül a kontroll, és egy megoldhatatlannak tűnő élethelyzetben találjuk magunkat. Kétségbe esünk, hogyan to-

vább, az eddig elképzelt tervek, ötletek hirtelen távolinak tűnnek. Bizonytalan-ság vesz rajtunk erőt. De hiszen imádkoztam terveimért, az Úr elé vittem azokat és úgy vágtam bele a magvalósításukba. Mi történt? Csupán annyi, hogy nem hagytuk Istent szóhoz jutni. Lerohantuk Őt saját elképzelésünkkel, megragadtuk életünk kormányrúdját, ahelyett, hogy az ő kezébe helyeztük volna. Isten nem marionett bábos, aki dróton rángatja a figuráit, megengedi számunkra, hogy véghez vigyük elképzeléseinket. Nem diktátorként, hanem szerető Atyaként tekint ránk. Megengedi a tévutakat, azonban ez idő alatt nem téveszt szem elől bennünket. Vár. Mint ahogy a tékozló fiú atyja várta fia hazatérését. És amikor az em-

beri erő és akarat véget ér, akkor mutatja meg ki is Ő valójában, akkor kezdődhet az Ő igazi munkája. Az evangélium öröm üzenete, hogy tehetünk bármit, Jézus nem hagy el bennünket, kiáll mellettünk, lehajol hozzánk. Gondoljunk Jónás történetére, amikor Jónás saját feje után ment és önhibájából kilátástalan helyzetbe került, Isten utána nyúlt, és még a cet gyomrában is meghallgatta imádságát! Amikor életünk terhe alatt görnyedve úgy érezzük elég volt, terveink kudarcba fulladtak, és saját hangunk elcsitul, alkalmassá válunk arra, hogy már nem saját terveinkben, hanem a Szentlélek vezetésében lássuk a megoldást. Ekkor már nincsenek nagyra törő terveink, készen állunk meghallani, figyelni rá, tudunk szó nélkül csendben leborulni!

Nehézségek bármikor jöhetnek, nem kell feltétlen megvárni, míg összecsap-

nak felettünk a hullámok. Akkor a legnehezebb átadni a vezetést, amikor úgy érezzük, jó helyen van kezünkben a kormányrúd. Ekkor ne feledjük, mi csupán teremtmények vagyunk, van egy alkotónk, aki jobban ismer bennünket, mint mi saját magukat. Tisztában van olyan összefüggésekkel, amit a mi ember perspektívánkkal nem láthatunk át. Valami többet, valami tökéletesebbet készít számunkra annál, amit magunk erejéből, magunk számára elérhetünk. Sok esetben mindez csak utólag válik nyilvánvalóvá, amikor visszatekintünk mi minden áldást élhettünk át akkor, amikor az Úrra bíztuk utunkat, tőle kértünk útmutatást. A kegyelem ideje még tart. A lehetőség rajtunk áll, tudunk-e az Úrra figyelve saját elképzeléseinktől mentesen nyitott szívvel csendben leborulni!

GÉRCZEI ZOLTÁN



## A húsvét misztériuma

*Több dolgok vannak földön és égen,  
Horatio, mintsem bölcselmetek  
Álmodni képesek.*

(Shakespeare: Hamlet)

A keresztény ünnepkör Jézushoz köthető eseményei-ha le akarjuk egyszerűsíteni- az evangélium fő eseményeinek tekinthetők. Jézus születése, kereszthalála, feltámadása a Megváltás folyamatának vázát alkotják.

Jézus születésekor, ha más nem is de Mária és József jelen volt.

Jézus halálát rengeteg ember látta. Köztük tanítványok, papok, rómaiak, érdeklődők, mindenféle korú, rangú, nemzetségű ember.

A feltámadásra nincs tanú.

Persze, utána többször megjelent a tanítványoknak és másoknak is, de a feltámadás pillanatát senki nem látta.

Nem véletlen, hogy ez a legnehezebben megemészthető dolog az egész Szentírásban. Jézus csodáit valahogy el tudjuk képzelni. A kenyér- és halszaporrítás csodája, a vízen járás, ha ámulunk is rajtuk, de elfogadjuk. Jézusról szóló filmekben is hihetően meg tudják oldani ezeket a történeteket.

De a feltámadás? Az milyen? Fekszik egy test, egy porhüvely, aztán nincs ott. Felkel a fekhelyről, és az égbe száll? Vagy hirtelen eltűnik, és valahol előbuk-

kan? Jézus feltámadását senki sem látta És ezek még csak a külsőségek.

Mi történik igazából? Átlép egy más világba? De az átjárható? Vissza lehet térni ide? Jézus visszatért, ha ideiglenesen is. Vagy ebben a világban él egy más dimenzióban?

Kérdéseinket vonatkoztassuk magunkra. El tudjuk képzelni a feltámadást? Mikor támadunk fel? Ha meghaltunk? Vagy majd az idők végén? Hol az a Mennország? Milyen a tökéletes test?

Mi kálvinisták hajlamosak vagyunk arra, hogy mindent megmagyarázzunk, még a feltámadást is. De ha igazán a szívünkre hallgatunk, be kell vallani, nem értjük.

Ezen a világon sokat megismerhetünk Istenből részint az Igéje által, de hiszem, egyéb úton is De Istent a maga teljességében lehetetlen megérteni. A feltámadás csodája megállít minket. Nem tudunk mi sokat Istenről, nem értjük Őt.

Alázatra, gyermeki elfogadásra, hitre tanít, és fricskát mutat a túlzott elmékedésnek, a mindent tudó teologizálásnak. (Nem a teológiának, nem akarom vitatni a tudomány jelentőségét.)

Írásomat egy másik idézettel zárnám: *Bonyolult problémákra mindig akad egyszerű, könnyen érthető, téves válasz.*

(Arthur Bloch: Murphy törvénykönyve)

KISS ISTVÁN



## A lámpás

Évekkel ezelőtt egy kis középnyugati városkában egy embernek az volt a dolga, hogy figyelje a vasúti átjárót. Ha vonat közeledett éjszaka, meg kellett lengetnie egy lámpást, hogy figyelmeztesse a keskeny úton arra járó autósokat a vonat közeledtére, hogy megálljanak, amíg a vonat elhalad.

Egy bizonyos estén szokás szerint arra jött a vonat, és a férfi elfoglalta helyét, hogy figyelmeztesse az arra haladó autókat. Látta is, hogy messziről közeledik egy autó a vasúti sínek felé, így hát elkezdte lengetni lámpását a holdsütötte estében. Az autó csak jött tovább, úgyhogy az ember gyorsabban lengette a lámpást. A vonat már csak másodpercekre volt az átjárótól. A kocsi még csak nem is lassított. A férfi nem hitt a szemének, még erősebben lengette a lámpását. Az autó csak jött tovább. Már majdnem az átjáróhoz ért, és a vonat éppen áthaladni készült. A férfi nem állhatott tovább az út közepén. Újra teljes erejéből meglengette a lámpást, ám az autó teljes sebességgel közeledett. Végül a férfi elugrott az útból, ahogy az autó tovább száguldott, és összeütközött a vonattal. Az autó minden utasa meghalt.

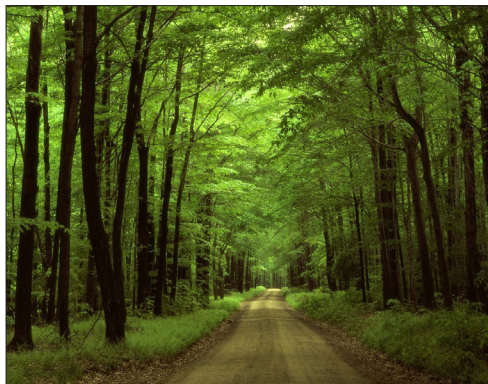
A nyomozás során a bánat sújtotta férfi azt mondogatta a hatóságoknak, hogy ő megpróbálta figyelmeztetni a



közeledő járművet, de az nem állt meg. A nyomozást vezető tiszt így szólt az átjárónál dolgozó férfinak: „Uram, ön meglengette a lámpást – de elfelejtette meggyújtani!”

*Jézus arra hívott bennünket, hogy fények legyünk a világban. A mi feladatunk elvinni az Evangélium jó hírét, akinek csak tudjuk. De mit sem ér beszélni az embereknek Jézusról, ha a bennünk levő fény nem ég. Krisztus fénye nélkül kevés hatást gyakorolhatunk.*

ISMERTLEN SZERZŐ  
Czachesz Zsuzsanna gyűjtése



PILINSZKY JÁNOS  
A tékozló fiú keresése

*Itt lakott kétségtelenül  
Látod? Látom,  
A mi fiúnk.  
Űlj az ablakba, nézd a házakat,  
aztán a szobát, falakat,  
a jégveremnél hidegebb  
éléskamrát, mosdóhelyet.  
Most pedig induljunk haza.*

## Jézus példabeszédei

Jézus igehirdetéseknek jelentős részét a példabeszédek adják, melyeket a négy evangéliumban olvashatunk. Ezek az egyszerű, mindenki számára felfogható történetek az idők változásától függetlenül frissességükkel és emberi voltukkal

újból és újból megérintenek bennünket. Jézus a természetből vagy a mindennapi életből vett példákön keresztül arra tanít minket, hogy változtassuk meg gondolkodásunkat, szemléletünket, életvitelünket.

### Az elveszett bárány (Luk 15, 4-6)

Számomra az egyik legkedvesebb példázat *Az elveszett bárány* története (Luk 15, 4-6). Eddigi életem során számtalanszor éreztem már magamat egy elveszett báránynak, akiről a mi Urunk nem mond le, akit visszavár, akiért aggódik, akit megkeres és akinek újra és újra megbocsát. Óvodás gyermekem is megérti már ezt a történetet, el tudja képzelni a pásztor és az elkóborolt bá-

rány esetét. És fekszik le minden este hálás szívvel, hogy őra is vigyáz valaki, bármit is tett.

Egyszer egy pasaréti igehirdetés felhívta a figyelmemet arra, hogy ne hagyj össze-mossuk ezt a történetet *A jó pásztor példázatával* (János 10, 1-18). Jézus a jó pásztor, ez egyértelmű. De az elveszett bárány történetében már az elején figyelmeztet minket arra, hogy itt ró-

lunk is beszél, nem csak magáról: „melyik ember az közületek, aki...?”. Azaz: Jézus a mi viselkedésünkre mutat és kérdez rá. Nem úgy vezeti be, hogy a jó Pásztorról akar beszélni (ezt megteszi János evangéliumában). Ő most minket kérdez, és rólunk kérdez. A másokért való személyes felelősségünkről beszél, azt célozza meg, és arra kérdez rá. Isten ugyanis bizonyos mértékben minden hívőre, azaz ránk is bízta a hitben járó testvéreket és a tévelygő ismerősöket, barátokat, családtagokat, munkatársakat... Felelősek vagyunk azokért, akiket Isten életünk részévé tett. Sajnos azonban hajlamosak vagyunk elfelejteni, hogy Isten az elveszett embereket is ránk bízta, azokat, akik még nem hisznek Istenben jelenleg. Nem fogadjuk el,



*Priscilla katakombái,  
Róma, Olaszország*

hogy ők hozzánk tartoznak, mint pásztorhoz a nyáj, hanem csak azokkal akarunk foglalkozni nagyon sok esetben, akik nem tévelyegnek, hanem Isten útján járnak, akiknek a társasága kellemes számunkra. Missziói lelkületünkön csorba esik, pláne, ha a farizeusokhoz hasonlóan nem tudunk örülni a megkerült, megtért testvéreknek sem.

Pedig Ő mindenkinek a jó pásztorra, nem mond le egyetlen egy emberről sem. Hátrahagyja a kilencvenkilencet, és előnyben részesíti a veszélyben lévő megmentését a többivel való kényelmes, biztonságos étellel szemben. Ez pedig nagy kritika korunk számára, amikor mindig a többség akaratát és igényeit nézzük, és azt részesítjük előnyben a misszió hátrányára. Mindig a kényelmet, és a - manapság használt kifejezéssel mondva - a wellness-kereszttyénséget keressük, ahol mindig azt nézzük, hogy én mit kaphatok, én hogy érezhetem jól magamat, én hogyan lehetek erősebb, és arról nem esik szó, hogy mit adhatok, és mit tehetek a másikért.

Így ez a nekem igen kedves történet nemcsak a vigasztalást és a reményt jelenteli számomra, hanem a felelősségre is emlékeztet, hogy számtalan elveszett bárány kóborol rajtam kívül is. Akiknek ugyanúgy szüksége van a jó pásztorra, mint nekem, és ebben Isten eszköze lehetek, ha engedem, hogy használjon.

LAKATOSNÉ MOLNÁR JUDIT

## Az irgalmas samaritánus (LK. 10.25-37)

Jézusnak ez a példázata eligazít napjainkban is. Tanít, nevel, segít jó döntést hozni a mindennapi helyzetekben. Választhatunk, dönthetünk jól, és rosszul.

Ez a példázat tükröt tart elénk. Mi kik vagyunk? Papok, lévíták, vagy samaritánusok?

Az irgalom szó szinonimái (hasonló jelentései): sajnálat, könnyöriület, szájalalom, együttérzés, részvét érzése. A tanítás egy emberről szól, aki irgalmas volt.

Vegyük csak sorba a példabeszéd szereplőit!

Kezdjük az elsővel, akikkel találkozott az utazó: a rablókkal. Ők azok, akik elveszik a másét, akár erőszakkal is. Kegyetlenek, és gonoszok.

A következő ember, aki meglátta az út mellett fekvőt: a pap. Ő biztosan ismerte az Írást, sőt tanította is. A frigylárába zárva őrizte a Törvényt, amit az Örökkévaló adott útmutatónak. De nem jutott észébe, nem gondolt arra, ami abban írva volt? Sietett, mert dolga volt a templom körül? Nem segített, tovább ment. Ő az, aki tudta mit kéne tenni, de nem tette.

Ezután jött a lévita, aki átment a túlsó oldalra, ő még látni sem akarta, ki fekszik a földön. A lévíták azok, akik a 12 törzsből, Lévi nemzetségéből származnak, és a templom körüli szolgálatot végzők.

Végül arra utazott a samaritánus. Samaritánusnak olyan embereket hívtak,

akik Palesztinából származtak. Nevüket Samáriáról kapták, az ókori fővárosról. A zsidó nép eretneknek tartotta őket. Lenézettek, megvetettek voltak. Idegenek. A samáriai férfi amint meglátta a földön fekvő, segítségre szoruló embert, irgalmat érzett, felindult, megrendült. De az érzést rögtön tett követte. Nem tudta ott hagyni. Cselekedett. A sebeket kimosta, felemelte a magatehetetlen embert, elvitte a fogadóba, ahol ápolást kért és kapott a sebesült. Fáradságot, időt, és pénzt áldozott egy ismeretlen bajba jutott emberért. Irgalmas volt.

Mennyi példa, mennyire különbözőek a szereplők! Akár mai is lehetne ez a



Van Gogh: az irgalmas samaritánus (Delacroix nyomán)

történet! Vannak ma is utak, út mentén hagyottak, betegek, idegenek, lelkiileg és testileg sérültek, szegények. És mi is közlekedünk! Megállunk? Vagy nem a mi dolgunk?! Sietnünk kell! Választhatunk az irgalmasság, és az irgalmatlanság között. A jézusi tanítás ma is élő és igaz. Eszünkbe jut, hogy Isten maga a szeretet? Ha Ő elfogad, szeret akkor nekem ezt tovább kell adnom! Isten nem személyválogató, és én?!

A példabeszédben a törvénytáncos megkérdezi Jézust: „De hát ki számít embertársamnak?” Tudjuk a feleletet. Mindenki!

I. János 4:20. verse így szól hozzánk: „Aki azt mondja:” szeretem Istent”, a testvérét viszont gyűlöli, az hazudik, hiszen hogyan szerethetné Istent, akit sohasem látott, ha nem szereti a testvérét, akit lát?”

Közeledve a nagyhéhoz, húsvéhoz, még élőbb ez a példabeszéd!

KISS ANTÓNIA

## A két testvér példázata (Mt.21.28-31)

A példázat egyszerűen érthető. Nem az cselekszi Isten akaratát, aki nagy szavakkal tesz tanúbizonyságot a hitéről, hanem akinek szívében van Isten szeretete.

Victor Hugo Nyomorultak című regényében van egy jelenet. Fiatal forradalmárok elbarikádozzák magukat egy pincében, és ott harcolnak a karhatalom ellen. A pincében történetesen boroshordók is találhatóak. Az egyik forradalmár harc helyett nekiül, vedeli az itókát. Társai többször megszidják, az általuk gyávanak, felelőtlennek tartott viselkedése miatt.

A karhatalom a barikádokat beveszi, a pince romjai között a forradalmárokat összerelik, hogy kivégezzék őket. A lénak mondott fiatalember előmászik a hordó romjai alól, -ahol, egyébként biztonságga meglapulhatott volna, oda megy társaihoz, és azt kérdezi:

– Megengeditek, hogy ideálljak köztetek?

Ez a fiatalember nem hözöngött, amikor ki kellett állni bajtársai mellett, megtette.

Volt két ember. Az egyik rendszeresen járt templomba, adakozott, minden alkalmat megragadott, hogy Jézusról beszéljen. Hétköznapi életben az összes szomszédjával haragban volt, zavarta a gyermekzsivaj, az igazság nevében mindenkinél kíméletlenül fejére olvasta bűneit. A másik soha életében nem tette be a lábát a templomba. A hétköznapi életben, ahol tudott segített, áldás volt a környezetére, a mások hibáit szeretettel hordozta, és ha figyelmeztetett is valakit, a legnagyobb tapintattal tette.

Melyik teljesítette Isten akaratát?

KISS ISTVÁN

## A vihar lecsendesítése (Máté 8,23-27)

Mint rendszeresen Bibliát olvasó és tanító ember, hálás vagyok azért, hogy napról napra jobban megismerem a Mi Urunk példázatait.

Sokszor olvasott, hallott, tanított példázatokat sikerült újra, és hitem szerint jobban megértenem. Különös kegyelem ez, amiért hálás a szívem. Ha választani kellene, hogy melyik a kedvenc példázatom, nem lenne könnyű dolgom, hiszen mindegyik fontos valamiért, de most mégis ki kell emelnem egyet közülük.

Jézus egyik csodaszép, és számomra sokat mondó példázata a vihar lecsendesítéséről szól. Sokan csak hallják, olvassák a jézusi szavakat, majd végére érve e sza-

vakkal csukják be a Szentírást: Jézus úrrá tud lenni a természet erői felett is. Igen, ez teljesen igaz, de sokkal többet tanulunk itt. Gondoljuk csak végig, mennyire sok „vihar” van az életünkben, mennyire érzünk csüggedést, tehetetlenséget, azt, hogy itt a vége, nincs más megoldás, s mint a tanítványok, mi is így szólunk -magunkban-: elveszünk!!!

Ekkor halljuk meg Urunk biztató szavait: Ne féljetek!

Mennyire egyszerű két szó ez, egyszerű és fontos biztató. Olyan csodálatos tudni azt, hogy minden napra jut egy igazi biztató szó: „Ne félj!”

KÁRÁSZ ESZTER



## A farizeus és a vámszedő (Lk. 18.9-14)



Azért választottam ezt a példázatot, mert a rövidsége ellenére nagyon sok mindent fel tud mutatni. (Lukács 18,9-14). Kétféle embert ismerhetünk meg a történetben, akiknek imádsága között nagy különbség van.

Az egyik legfontosabb az, hogy a farizeus más emberhez viszonyítja a saját életét, pedig az imádságnak pont az lenne a lényege, hogy a saját hibáinkat és bűneinket tárjuk Isten elé, és ne vonjuk bele más emberek vétkeiket. A vámszedő imádsága pont ezért lesz sokkal őszintébb. Szerintem azt is érdemes megfigyelni, hogy a vámszedő imádsága mindössze egy mondatból áll (Isten, légy irgalmas nékem bűnösnek!). Meg-

szólítja az Urat és elmondja az egyetlen fontos kérését.

Ezzel szemben a farizeus elmondja mennyi mindent megtett, azért hogy Istennek megfeleljen. A böjtölés és a dézma befizetése is fontos dolgok, de egyáltalán nem elég a mennyek országának eléréséhez. Jézus utolsó mondata nagyon jól összefoglalja az egészet (...mert valaki felmagasztalja magát, megaláztatik; és a ki megalázza magát, felmagasztaltatik). A példázat is leírja, hogy a vámszedő anynyira megalázkodott, hogy még a szemét se merte az égre emelni. Szerintem ez egy nagy igazság és mindenképpen jelen van a mindennapi életünkben is.

KISS BENDEGÚZ

## Gazdag ember és Lázár (Lk 16.19-31)

Jézus számos példabeszéde közül melyik tetszik a legjobban?

Énnékem a dúsgazdagról szóló tetszik a legjobban. Volt egyszer egy dúsgazdag ember. Kővér volt, olyan kővér, majdki repedt. Folyton csak evett és evett. Mikor fölébredt mindjárt három kapucinert meg egy Kindert, a délről már nem is beszélve: csirke, hús, sültkrumpli. Kézzel evett, olyan éhes volt. Este megint nagyon bezabált, de ha maradt valami délről, azt azért megmelegítette.

A dúsgazdag ember ivott is, de szívószál nélkül, hogy hamarébb meglegyen, mert sürgős dolga volt.

Volt neki egy szolgáló Lázár, de nem az, akit Jézus föltámasztott, hanem egy másik Lázár, annál soványabb.

Ez a Lázár csupa csont és bőr volt, összevissza egy négyzetméter hús lötyögött rajta.

A dúsgazdag ember asztala alatt lakott. És míg a dúsgazdag ember hizott, ő csak soványodott

Egyszer egyszer a dúsgazdag ember, ha fáj a foga, nem evett meg mindent, és a morzsákat odaadta bizonyos kutyáknak, akik arrafelé laktak, amerre Lázár. Ha a kutyáknak is fáj a foguk vagy a fejük, otthagyták őneki

De ez nagyon kevés volt és Lázár meghalt, és éhségében a Paradicsomba



jutottgy szép nap a dúsgazdag ember is meghalt és a Pokolba jutott.

A Pokolban mindenki heccelte hogy milyen dagadt és disznónak csufolták. Erre megsértődött. Aztán meg nagyon megszomjazott, de nem adott neki senki. És az lett a vége, hogy jobban lesoványodott mint Lázár.

*(Részlet Marcello D'Orta:*

*Én reméljük megúszom Nápolyi elemisták dolgozatai című kötetéből.*

Marcello D'Orta Nápoly külvárosában tanított általános iskolás gyermekeket. A tanulók dolgozataiból tett félre néhányat, melyet könyv formájában kiadott. A dolgozatok – helyesírási hibákkal terhelt – humoros, gyermeki bája mögött mély bölcsesség rejtőzik. Olyan bölcsesség, amely csak a gyerekek sajátja.



FÉSŰS ÉVA:

**Tavaszi imádság**

*Ha sírdogálnak halkan a csatornák  
és elcsöppen a télnek jégcsap-orra,  
ha zöld ruhácskát adsz a sok bokorra,  
taníts meg, édes Istenem, szeretni!*

*Ne azt, ki mindig mosollyal melenget,  
hanem a rossz-szavút, azt simogassam,  
azt, aki bánt, vagy aki nevet rajtam,  
taníts meg, édes Istenem, szeretni.*

*Ha felpattannak mind a fagybilincsek,  
gyümölcsöt sejt az ágak reszketése,  
ne járjak zsibbadt, téli szívvel én se,  
taníts meg, édes Istenem, szeretni!*

*Hogy amit adtam, vissza ne kívánjam,  
mert értük vagyok én, s ők vannak értem,  
hogy szívünk kötelékeit megértsem,  
taníts meg, édes Istenem, szeretni.*

*De ne csak itt, a szépség záporában,  
és ne csak azt, kire kegyelmed árad,  
hanem az elbúvókat és csúnyákat  
taníts meg, édes Istenem, szeretni.*

*A szép szavak szájamból mind kihullnak,  
csak azt tudom: lelkem kívánja fényed,  
Ki egyformán szeretsz galambot, férget,  
taníts meg, édes Istenem, szeretni.*

*És adj világosságot is, hogy lássam,  
ha tüskéik fonákján fájdalom van;  
s hogy ítéletem durván ki ne mondjam,  
taníts meg, édes Istenem, szeretni.*

*Mily együgyű dal! Cérnahangú ének!  
De lásd, így bontogattam szét a vágyam,  
mint a göröngy, lelkét egy hóvirágban:  
taníts meg, édes Istenem, szeretni!*



## Kalitka

George Thomas lelkipásztor húsvét reggelén, amikor a zsúfolt templomban felment a szószékre, egy régi, rozsdás, rozoga madárkalitkát vitt magával és letette a szószék párkányára. Persze mindenki meglepődve nézte és kíváncsian várta, mi fog itt történni. A prédikáció így kezdődött:

„Amikor tegnap végigmentem az utcán, szembe jött velem egy gyermek, és a kezében lóbálta ezt a madárkalitkát. A kalitka alján három kis veréb lapult, reszketve a hidegtől és a félelemtől. Megállítottam a fiút és megkérdeztem:

– Na, mit viszel magaddal?– Csak ezt a három szerencsétlen madarat – felelte.

– Aztán mit kezdesz velük? – kérdezősködtem.

– Hazaviszem őket és szórakozom velük – felelte. – Kihúzom a tollaikat, hadd verdessenek kétségbeesetten, vagyis halálra rémítem őket. Élvezni fogom.

– De előbb-utóbb beleunsz majd. Utána mit csinálsz velük?

– Ó, van otthon két macskánk – mondta a fiú –, azok szeretik a madárhúst. Megetetem őket velük.

Hallgattam egy kicsit, aztán ismét megszólaltam:

– Fiam, mennyit kérsz a madarakért?

– Nem kellenek magának ezek a vacak,



szürke, mezei madarak. Még énekelni sem tudnak. Még csak nem is szépek.

– Mennyit akarsz értük? – kérdeztem ismét.

A fiú végignézett rajtam, mintha megbolondultam volna, aztán megmondta az árat: tíz dollár. Kivettem a zsebemből a tíz dollárt, és odaadtam a gyereknek. A fiú letette a kalitkát a földre, és egy pillanat alatt eltűnt.

Én aztán felemeltem a madárkalitkát, elvittem a közeli parkba, ott letettem, kinyitottam az ajtaját, és szabadon engedtem a madarakat.”

Miután Thomas prédikátor elmondta a kalitka történetét, mindjárt egy másik történetbe kezdett: „Egy nap Jézus és a Sátán között párbeszéd folyt. A Sá-

tán büszkén dicsekedett: – Az egész emberiséget a kezem közé kaparintottam. Csapdát állítottam nekik olyan csalétekkel, amelynek nem tudnak ellenállni. Mind az anyék!

– Mi a terved velük? – kérdezte Jézus.

– Szórakozni fogok velük. Megtanítom őket arra, hogy gyűlöljék és kínozzák egymást; hogy részegeskedjenek és kábítózzanak; hogy fegyvereket és bombákat találjanak fel, és öljék meg egymást. Nagyon fogom élvezni – mondta a Sátán.

– Mit csinálsz majd velük akkor, ha eleged lesz a játékból!

– Megölöm őket! – felelte a Sátán.

– Mennyit kérsz ezekért a tönkretett emberekért? – érdeklődött tovább Jézus.

– Nem kellene neked ezek az emberek! Nem jók semmire! Megveszed őket, ők pedig csak gyűlölni fognak. Leköpnének, megkínoznak és megölnék. Nem kellene ők neked!

– Mennyit kérsz értük? – kérdezte újból Jézus.

A Sátán végignézett Jézuson és megvető gúnnyal mondta:

– A véredet, az összes könnyedet és az egész életedet kérem értük!

Jézus így szólt:

– Megegyeztünk! Azután kifizette az árat...”

Ezzel George Thomas fogta a madárkalitkát és a döbbséget csendben lement a szószékről.

*Forrás: Internet*



## ALKALMAK, ELÉRHETŐSÉGEK



### ALKALMAINK:

*Istentisztelet:*

**vasárnap 10 órakor**

*(Minden hónap utolsó vasárnapján  
úrvacsora osztás)*

*Gyermek istentisztelet:*

**vasárnap 10 órakor**

*(az Istentisztelettel egy időben  
a gyülekezeti teremben)*

*Biblia óra:*

**csütörtök 18 órakor**

*Ifj óra:*

**péntek 18:30 órakor**

### HIVATAL NYITVATARTÁSI IDEJE:

**Kedd 09:30–12:30-ig**

**Csütörtök 16:00–19:00-ig**

**Péntek 09:30–12:30-ig**

### ELÉRHETŐSÉGEINK

CSENKI ANDRÁS *lelkipásztor*

*Cím:* 1106 Budapest, Kerepesi út 69.

*Telefon:* 06-30/227-6675

*e-mail:* [rakosfalva@gmail.com](mailto:rakosfalva@gmail.com)

[www.rakosfalva.net](http://www.rakosfalva.net)

**Mindenkit szeretettel várunk gyülekezetünkbe!**